

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Οι απο 17-11-2014 (αρ.εκθ.καταθ. 7706/18-11-2014) και 5-12-2014 (αρ.εκθ. καταθ. 8375/17-12-2014) εφέσεις κατά της υπ' αριθ. 4036/2014 οριστικής αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών έχουν ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα, καθόσον η εκκαλουμένη επιδόθηκε στην 3^η εναγόμενη ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία «ΔΙΑΣΥΣ ΑΕ» στις 30-10-2014 και η έφεση της τελευταίας ασκήθηκε στις 18-11-2014, ενώ στην η 1^η εναγομένη εταιρία με την επωνυμία «ΠΙΠΙΝΟΣ ΗΛΙΑΣ & ΣΙΑ ΟΕ ΕΜΠΟΡΙΟ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ» στις 9-12-2014 και η έφεσή της ασκήθηκε στις 17-12-2014. Για το παραδεκτό αμφοτέρων των εφέσεων έχουν κατατεθεί τα οικεία παράβολα (βλ. τα υπ' αριθ. 060875,064684, 1641900 και 1641899 παράβολα της πρώτης και τα υπ' αριθ. 111292,111291, 1388905 και 1388906 της δεύτερης (άρθρ. 495, 511, 513,516,517, 518 ΚΠολΔ). Πρέπει, συνεπώς, να γίνουν αμφοτέρες τυπικά δεκτές και αφού συνεκδικαστούν λόγω της προφανούς μεταξύ τους συνάφειας, καθόσον αμφοτέρες οι εκκαλούσες ήταν εναγόμενες στην απο 17-11-2011 (αρ.εκθ.καταθ. 10722/2011) αγωγή της νυν εφεσίβλητης κατ'αυτών επι της οποίας εκδόθηκε η εκκαλουμένη, να ερευνηθούν ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των κατ'ιδίαν λόγων τους.

Κατά το άρθρ. 1 του ν. 146/1914, απαγορεύεται κατά τις εμπορικές, βιομηχανικές ή γεωργικές συναλλαγές κάθε πράξη που γίνεται προς το σκοπό ανταγωνισμού και αντίκειται στα χρηστά ήθη, ο δε παραβάτης μπορεί να εναχθεί προς παράλειψη της πράξης και προς ανόρθωση της ζημίας που η

πράξη προκάλεσε. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, που αποτελεί γενική ρήτρα κατά του αθέμιτου ανταγωνισμού, ουσιώδης προϋπόθεση για τη δημιουργία αξίωσης προς παράλειψη πράξης που γίνεται από το φορέα επιχείρησης κατά τις εμπορικές, βιομηχανικές ή γεωργικές συναλλαγές της, είναι ο σκοπός ανταγωνισμού από τον οποίο πρέπει να κυριαρχείται η πράξη και η αντίθεσή της προς τα χρηστά ήθη. Σκοπός ανταγωνισμού υπάρχει όταν η πράξη γίνεται με πρόθεση ενίσχυσης του ίδιου ή ξένου ανταγωνισμού και είναι αντικειμενικά πρόσφορη να εξυπηρετήσει τον ανταγωνισμό, δηλαδή απαιτείται σχέση ανταγωνισμού μεταξύ του ωφελούμενου από τον ανταγωνισμό και τρίτων, οι οποίοι πάντως δεν προστατεύονται από κάθε αντίθετη προς τα χρηστά ήθη συμπεριφορά, αλλά μόνον από εκείνη που επιδρά αρνητικά στις επιχειρηματικές τους δραστηριότητες ή απειλεί την ανταγωνιστική συμπεριφορά τους. Πρόθεση βλάβης του ανταγωνιστή δεν απαιτείται και ούτε είναι αναγκαίο ο σκοπός ανταγωνισμού να αποτελεί το μόνο σκοπό της πράξης. Κριτήριο εξειδίκευσης των χρηστών ηθών αποτελούν κατ' αρχήν οι ιδέες του εκάστοτε κατά τη γενική αντίληψη και σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και εμπειρίας με χρηστότητα και σωφροσύνη σκεπτόμενου κοινωνικού ανθρώπου, με βάση τις οποίες η κρίση για την ύπαρξη ή όχι αντίθεσης της συγκεκριμένης συμπεριφοράς προς τα χρηστά ήθη, αξιολογούμενης μέσα στο συναλλακτικό κύκλο που αυτή εκδηλώνεται, δεν πρέπει να περιορίζεται στην εκτίμηση μεμονωμένων στοιχείων, όπως τα αίτια ή ο σκοπός του δράστη, αλλά πρέπει να εκτείνεται και να καλύπτει το σύνολο των περιστάσεων που συνοδεύουν την προσβαλλόμενη ως επιλήψιμη συμπεριφορά (ΑΠ 1346/2000, ΑΠ 55/2003). Ωστόσο η έννοια των χρηστών ηθών δεν μπορεί στο δίκαιο του αθέμιτου ανταγωνισμού να απηχεί αντιλήψεις κοινωνικής μόνον ηθικής, αλλά οφείλει να διαμορφώνεται με βάση κυρίως τις οικονομικές και λοιπές συνθήκες της συγκεκριμένης αγοράς στο πλαίσιο στάθμισης των αντίθετων συμφερόντων που καλείται ο νόμος να προστατεύσει από αθέμιτες ανταγωνιστικές συμπεριφορές, διασφαλίζοντας έτσι αποτελεσματικά και την εγγυημένη από το άρθρ. 5§1 του Συντάγματος οικονομική ελευθερία. Αντικείμενο δηλαδή προστασίας δεν είναι μόνον το συμφέρον των ανταγωνιστών στην ατομική διάστασή του, αλλά και το συμφέρον των καταναλωτών και κατ' επέκταση η λειτουργία της ίδιας της αγοράς. Στο

πλαίσιο αυτό δεν συνιστά αφ' εαυτής αθέμιτη ενέργεια η διατάραξη συμβάσεων αποκλειστικής ή και επιλεκτικής διανομής με οργάνωση δικτύου, δηλαδή συμβάσεων μεταξύ επιχειρήσεων που αναπτύσσουν δραστηριότητα σε διαφορετικό η κάθε μια επίπεδο της αλυσίδας παραγωγής ή διανομής (κάθετες συμφωνίες ή συμπράξεις), εισάγοντας ποικίλους περιορισμούς (τιμολογιακούς, γεωγραφικούς, πελατειακούς κλπ) στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων, που είναι ανεκτοί, εφόσον είναι συμβατοί με τις διατάξεις των άρθρ. 101 και 102 της ΣΛΕΕ (πρώην άρθρ. 81 και 82 της ΣΕΚ), 1 και 2 του ν. 3959/2011 (πρώην άρθρ. 1 και 2 του ν. 703/1977) και του Ευρωπαϊκού Κανονισμού 330/2010/ΕΕ, που αντικατέστησε από 1-6-2010 τον Ευρωπαϊκό Κανονισμό 2790/ 1999/ΕΚ, ρυθμίζοντας, όπως και αυτός, κατά κατηγορίες συγγενών συμφωνιών (en bloc) την απαλλαγή τους από τις δεσμεύσεις της παρ. 1 του άρθρ. 101 της ΣΛΕΕ (ΔΕΚ 25.10.1977, METRO I, 26/1976, σκέψεις 20 και 21, Συλλ 1977.567, ΑΠ 1063/2011). Έτσι η ύπαρξη σύμβασης αποκλειστικής διανομής να μεν δημιουργεί ενοχικής φύσης δέσμευση για τα μέρη, την οποία υποχρεούνται να σέβονται και μάλιστα αν η σύμβαση είναι μέρος δικτύου επιλεκτικής διανομής υποχρεούνται οι περισσότεροι διανομείς να μην συναλλάσσονται με διανομείς εκτός δικτύου (ΔΕΚ 25.10.1977, METRO I, 26/1976, σκέψη 27, Συλλ 1977.567), αφού τότε το όλο σύστημα θα καθίστατο de facto μη επιλεκτικό, όμως τρίτοι, που δεν καλύπτονται από τον ενοχικό δεσμό της σύμβασης αποκλειστικής ή και επιλεκτικής διανομής, δεν εμποδίζονται από τις αντίστοιχες ρήτρες αποκλειστικότητας των συμβάσεων αυτών να προβούν σε διακίνηση γνήσιων προϊόντων του δικτύου επιλεκτικής διανομής μεταξύ των περισσότερων αγορών του δικτύου, δηλαδή σε εισαγωγές ή εξαγωγές παράλληλες με αυτές των αποκλειστικών διανομέων του δικτύου με σκοπό τη διάθεση των προϊόντων στην αντίστοιχη αγορά (ΔΕΚ 25.10.1983, AEG, 107/1982, σκέψη 96, Συλλ 1983.3151), αφού ο φορέας του σχετικού δικαιώματος βιομηχανικής ιδιοκτησίας με ισχύ σε συγκεκριμένη εθνική ή και υπερεθνική περιοχή, όπως αυτή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ανάλωσε το δικαίωμά του με τη θέση ήδη του προϊόντος σε κυκλοφορία στην περιοχή ισχύος του δικαιώματός του, με συνέπεια να μην μπορεί έκτοτε να ελέγξει την κυκλοφορία του στην ίδια περιοχή. Η αρχή αυτή της ανάλωσης του δικαιώματος προκειμένου για σηματοδοτημένα προϊόντα που κυκλοφορούν στον Ευρωπαϊκό

Οικονομικό Χώρο αποτελεί ευθεία ρύθμιση που περιέχεται στο άρθρ. 7 της Οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 21ης Δεκεμβρίου 1988 και αντίστοιχα στο άρθρ. 128 του ν. 4072/2012 για τα σήματα (πρώην άρθρ. 20§3 του ν. 2239/1994), γίνεται όμως η επιφύλαξη ότι ανάλωση δεν επέρχεται, αν ο σηματούχος έχει εύλογη αιτία να αντιταχθεί στην μεταγενέστερη εμπορική εκμετάλλευση των προϊόντων (ΔΕΚ 1.7.1999, Sebago, C-173/98, Συλλ 1999.I-4103, ΔΕΚ 23.4.2002, Boehringer Ingelheim, C-143/00, σκέψεις 18 και 31, Συλλ 2000.I-3759). Εφόσον λοιπόν η θέση σε κυκλοφορία προϊόντος, που προστατεύεται με δικαίωμα βιομηχανικής ιδιοκτησίας και γίνεται με τη συναίνεση του δικαιούχου, οδηγεί στην ελεύθερη πλέον κυκλοφορία του προϊόντος μέσα στα όρια της περιοχής ισχύος του σχετικού δικαιώματος, έπεται ότι η εισαγωγή και η κυκλοφορία του από οποιονδήποτε και αν γίνεται στην περιοχή αυτή είναι κατ' αρχήν θεμιτή και δεν συνιστά πράξη αθέμιτου ανταγωνισμού, εκτός αν συντρέχουν ειδικές περιστάσεις, που πάντως είναι ανεξάρτητες από το ίδιο το γεγονός της εισαγωγής και κυκλοφορίας, όπως προπάντων συμβαίνει όταν ο παράλληλος εισαγωγέας συντελεί με απειλές ή παραπλανητικές δηλώσεις και παραστάσεις στην αθέτηση από τον παραγωγό της συμφωνίας αποκλειστικής ή και επιλεκτικής διάθεσης των προϊόντων του ή κατά τον ίδιο τρόπο εξαναγκάζει ή παραπλανά διανομέα του συστήματος αυτού να προκαλέσει ρήγμα στο σύστημα. Η παράλληλη εισαγωγή δεν είναι αθέμιτη ακόμη και αν αφορά προϊόντα για τα οποία έχει συμφωνηθεί ρήτρα απαγορευτική της πολλαπλής εξαγωγής τους σε περισσότερα διαδοχικά κράτη ή αν ο εισαγωγέας γνωρίζει την ύπαρξη αποκλειστικού διανομέα των προϊόντων στο κράτος εισαγωγής τους και μάλιστα ότι αυτός επένδυσε στη δημιουργία δικτύου διανομής, ενώ και η διάθεση των προϊόντων μετά την εισαγωγή τους σε τιμές μικρότερες απ' αυτές του επίσημου διανομέα δεν αρκεί για να καταστήσει αθέμιτη την όλη ανταγωνιστική συμπεριφορά του παράλληλου εισαγωγέα, ο οποίος δικαιούται εξ άλλου να χρησιμοποιεί και το σήμα του παραγωγού στο μέτρο που δεν το υποβαθμίζει και η χρήση του είναι αναγκαία για να αναγγείλει στο καταναλωτικό κοινό τη διάθεση των εισαγόμενων προϊόντων (ΔΕΚ 23.2.1999, BMW, C- 63/1997, Συλλ 1999.I-905), τα οποία καλύπτονται και αυτά από την εγγύηση ποιότητας του παραγωγού (ΔΕΚ 10.12.1985, ETA Fabriques d' Ebauches, 31/85, σκέψη 18, Συλλ

1985.3933). Δεν αποκλείονται λοιπόν συγκρούσεις συμφερόντων , όπου τα συμφέροντα των ανταγωνιστών συγκρούονται προς τα συμφέροντα των καταναλωτών , αφού το συμφέρον των τελευταίων είναι να έχουν την καλύτερη και φθηνότερη πρόσβαση στα εμπορεύματα , ενώ η ελευθερά του εμπορίου και ανταγωνισμού , η οποία εν τέλει δικαιολογεί την ελευθερία εισαγωγών βαίνει προς την ίδια κατεύθυνση (ΔΕΚ αποφ. απο 8.4.2003 υποθ. 44/01, σκεψη 63). Γενικότερα η σχετικότητα των ενοχικών συμβάσεων δεν επιτρέπει την προστασία των συμβαλλομένων έναντι προσβολών των δικαιωμάτων τους από τρίτους παρά μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις και κυρίως όταν θίγονται τα χρηστά ήθη (άρθρ. 919 ΑΚ), οπότε σε επίπεδο ανταγωνιστικής συμπεριφοράς η προσβολή είναι ασφαλώς αθέμιτη και απαγορευμένη κατά την έννοια του άρθρ. 1 του ν. 146/1914. Έτσι η διατάραξη από τρίτο σύμβασης αποκλειστικής ή και επιλεκτικής διανομής δεν είναι αθέμιτη απλώς και μόνον επειδή ο τρίτος γνωρίζει την ύπαρξή της, ενδέχεται όμως να συνιστά αθέμιτη ανταγωνιστική συμπεριφορά όταν ο τρίτος με σκοπό να αποκτήσει οικονομικό προβάδισμα στην εσωτερική αγορά έναντι των ανταγωνιστών του έχει διαβεβαιώσει ψευδώς τον συμβατικά δεσμευόμενο παραγωγό ή διανομέα ότι τα προϊόντα του προορίζονται για περιοχή όπου δεν ισχύει η δέσμευσή του. Κατά την ίδια έννοια η υποτίμηση ως πράξη ανταγωνιστική είναι κατ' εξαίρεση αθέμιτη, όταν αποβλέπει στην εκτόπιση ανταγωνιστή ή πολύ περισσότερο όλων των ανταγωνιστών από την αγορά (διακινδύνευση αγοράς) και μάλιστα όταν επιτυγχάνεται με παράβαση συμβατικών ή νόμιμων δεσμεύσεων, που αποφέρει οικονομικό όφελος μετακυλιόμενο στην τιμή του προϊόντος, ενδεικτικά δε για το σκοπό αυτό κριτήρια αποτελούν η έκταση και η ένταση της υποτίμησης, η οποία είναι επίσης αθέμιτη κατά το άρθρ. 7§ 12 του ν. 146/1914, όταν λειτουργεί ως διαφήμιση "κράχτης" έναντι των καταναλωτών. Αθέμιτα κατά την έννοια του άρθρ. 1 του ν. 146/1914 ενεργεί και όποιος, άμεσα ή έμμεσα, εκμεταλλεύεται τη φήμη ξένης επιχείρησης προκειμένου η θετική για την αξία των προϊόντων της γνώμη των καταναλωτών να μεταφερθεί συνειρμικά και στη δική του επιχείρηση (image transfer) ή πολύ περισσότερο για να εκληφθεί η επιχείρησή του ως μέλος δήθεν του δικτύου διανομής της ξένης επιχείρησης (παρασιτικός ανταγωνισμός), όπως αυτό ενδέχεται να συμβεί με την επιλεκτική, αλλά οπωσδήποτε συχνή, προσφορά στο καταναλωτικό κοινό προϊόντων της

επιχείρησης αυτής. Η εσφαλμένη στην αντίληψη των καταναλωτών διασύνδεση μιας επιχείρησης με ανταγωνιστική επιχείρηση μπορεί να οφείλεται και σε ανακριβείς γνωστοποιήσεις ή ανακοινώσεις που γίνονται δημόσια ως εκδήλωση ενεργητικής συμπεριφοράς (παραπλανητική διαφήμιση), οπότε πρόκειται για παράνομο ανταγωνισμό κατά την έννοια των άρθρ. 3 ή 13 του ν. 146/1914, ενώ η σιωπή εξομοιώνεται με αρνητική δήλωση μόνον όταν υπάρχει υποχρέωση από ειδική διάταξη νόμου ή κατά την καλή πίστη για ενημέρωση ως προς την έλλειψη διασύνδεσης. Όμως και άλλες συμπεριφορές, οι οποίες δεν έχουν τα χαρακτηριστικά καθαυτό γνωστοποίησης ή ανακοίνωσης, ενδέχεται να είναι αθέμιτες και συνεπώς απαγορευμένες κατά το άρθρ. 1 του ν. 146/1914, εφόσον με τη μορφή κυρίως της άμεσης ή έμμεσης παρασιτικής διαφήμισης οδηγούν σε σύγχυση τους καταναλωτές, προσβάλλοντας τις αρχές της αλήθειας και της αντικειμενικότητας. Στο πλαίσιο αυτό και η έλλειψη συμμόρφωσης ή η ελλιπής συμμόρφωση με υποχρεώσεις από το ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών, εφόσον παράλληλα επιδρά αρνητικά στη λειτουργία της αγοράς, συνιστά επίσης περίπτωση αθέμιτου ανταγωνισμού (ΑΠ 991/2014 ΕΕμπΔ 2014.743, ΑΠ 1125/2011 τνπ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 613/2009 ΧρΙΔ 2010.52, ΑΠ 1497/2008 ΕλλΔνη 2009.1339). Με βάση τα παραπάνω σαφές καθίσταται υπο το πρίσμα της Οδηγίας 2005/29 για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές, ότι το δίκαιο του αθέμιτου ανταγωνισμού είναι πλέον πολυστοχικό. Προστατεύει πέραν των ανταγωνιστών, τους καταναλωτές και την λειτουργία της αγοράς με την έννοια της προστασίας του ανταγωνισμού ως βασικού θεσμού της λειτουργίας της. Δίπλα στην ατομική προστασία υπεισέρχεται και η θεσμική, ενώ η εξειδίκευση της αόριστης νομικής έννοιας γίνεται πρώτιστα με κριτήρια που ανάγονται στη λειτουργία της αγοράς λαμβάνοντας υπόψη μέσα απο στάθμιση συμφερόντων των στόχων του (Μ-Θ Μαρίνος, Ο εκσυγχρονισμός του δικαίου του αθέμιτου ανταγωνισμού μετά την Οδηγία 2005/29 εις ΕλλΔνη 2015.321 επ.).

Με την απο 17-11-2011 (αρ.εκθ.καταθ. 10722/2011) αγωγή της η ενάγουσα ανώνυμη εταιρεία ισχυρίστηκε ότι έχει ως αντικείμενο δραστηριότητας την εμπορία ιατρικών ειδών και εν γένει ιατρικού εξοπλισμού. Ότι το έτος 1997 συνήψε με την αλλοδαπή εταιρεία με την επωνυμία «Respironics Europe», που ειδικεύεται στην προμήθεια-εμπορία ιατρικών

ειδών και ιατρικού εξοπλισμού, σύμβαση αποκλειστικής διανομής, δυνάμει της οποίας η ενάγουσα διακινεί και χονδρικώς στην Ελλάδα τα προϊόντα της ως άνω εταιρείας, μέσω του δημιουργηθέντος δικτύου πωλήσεων αυτής. Ότι η πρώτη εναγομένη εμπορεύεται μέσω του ηλεκτρονικού της καταστήματος και διαθέτει προς πώληση τις στο δικόγραφο της αγωγής αναφερόμενες τέσσερις αναπνευστικές συσκευές αντί του αναφερόμενου τιμήματος, η δεύτερη ανώνυμη εταιρία διαθέτει στην Ελλάδα προϊόντα της αλλοδαπής εταιρείας, η δε τρίτη εναγομένη, προβάλλει, διαφημίζει, προσφέρει, διακινεί και εμπορεύεται εμπορεύματα της ανωτέρω αλλοδαπής εταιρείας μέσω της ιστοσελίδας της, τα οποία και οι τρεις προμηθεύτηκαν μέσω νομίμων παράλληλων εισαγωγών από χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ενώ γνώριζαν ότι αυτή (ενάγουσα) ήταν αποκλειστική διανομέας στην Ελλάδα της εταιρείας «Respironics». Ότι επωφελούμενες από τη διαφήμιση και προβολή, στις οποίες αυτή (ενάγουσα) έχει προβεί για την προώθηση των προϊόντων αυτών τα διακινούν στην Ελλάδα σε χαμηλότερη τιμή, προσελκύοντας και αποσπώντας από αυτή πελατεία κατά τρόπο που αντίκειται στα χρηστά ήθη και τους εξασφαλίζει ανταγωνιστικό προβάδισμα σε βάρος της. Ότι η προπεριγραφόμενη παράνομη συμπεριφορά των ως άνω εναγομένων της έχει προκαλέσει ηθική βλάβη, καθώς πλήττεται η επιχειρηματική της υπόσταση, η φήμη και το κύρος της. Με βάση αυτά τα πραγματικά περιστατικά η ενάγουσα ζήτησε: α) να υποχρεωθούν οι πρώτη και δεύτερη εναγόμενες εταιρείες να άρουν και να παραλείψουν στο μέλλον την ως άνω παράνομη και αθέμιτη συμπεριφορά τους, ήτοι να απαγορευθεί η κάθε μορφής διακίνηση προϊόντων της εταιρείας «Respironics» στην ελληνική αγορά χωρίς τη χρήση του δικτύου της ενάγουσας και χωρίς τη δική της συγκατάθεση με την απειλή σε βάρος τους χρηματικής ποινής 5.900 ευρώ για κάθε παράβαση της ως άνω υποχρέωσης, β) να υποχρεωθούν να της χορηγήσουν αντίγραφα των παραστατικών για τις διενεργηθείσες πωλήσεις των προϊόντων της ως άνω εταιρείας από την 1-1-2011 και εντεύθεν, ώστε να λάβει γνώση του ύψους και μεγέθους της υφιστάμενης θετικής και αποθετικής ζημίας, προκειμένου να ασκήσει σχετική αγωγή, γ) να υποχρεωθούν οι εναγόμενες να της καταβάλουν το ποσό των 40.000 ευρώ ως αποζημίωση για την ηθική βλάβη που υπέστη η ενάγουσα από την προσβολή της φήμης και της αξιοπιστίας της λόγω της

παράνομης συμπεριφοράς τους, νομιμοτόκως από την επίδοση της κρινόμενης, και δ) να διαταχθεί η δημοσίευση της απόφασης που θα εκδοθεί σε δύο ημερήσιες εφημερίδες πανελληνίας κυκλοφορίας, με δαπάνες των εναγομένων. Η ενάγουσα με προφορική δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου της, που καταχωρήθηκε στα πρακτικά του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, παραιτήθηκε παραδεκτώς του δικογράφου της αγωγής ως προς την 2^η εναγόμενη, ως προς την οποία θεωρείται ότι η αγωγή δεν ασκήθηκε και η δίκη ως προς αυτήν κηρύχθηκε καταργημένη. Περαιτέρω, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έκρινε την αγωγή ορισμένη ως προς το υπό στοιχείο (α) αίτημα, καθώς κρίθηκε ότι περιέχει τις οριζόμενες στο νόμο προϋποθέσεις για το ορισμένο αυτής, αφού αναφέρονται σ' αυτή η σχέση ανταγωνισμού, η ανταγωνιστική πράξη, η διενέργεια αυτής με σκοπό ανταγωνισμού και η αντίθεση της στα χρηστά ήθη, καθώς επίσης και σχετικό αίτημα ενώ κρίθηκε απορριπτέα ως αόριστη και, ως εκ τούτου, ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης, ως προς το υπό στοιχείο (β) αίτημα περί επίδειξης των παραστατικών για τις διενεργηθείσες πωλήσεις, προκειμένου να διακριβώσει η ενάγουσα το ύψος της θετικής και αποθετικής ζημίας της από τις επικαλούμενες στο δικόγραφο αθέμιτες συμπεριφορές των εναγομένων, για το χρονικό διάστημα από 1-1-2011 και εφεξής, και να ασκήσει σχετική αγωγή και ως προς το υπό στοιχείο (γ) αίτημα περί αποκατάστασης της ηθικής βλάβης της ενάγουσας, καθώς, έγινε δεκτό ότι η ενάγουσα δεν επικαλείται στην αγωγή της τα ειδικότερα περιστατικά που αποτυπώνουν ότι υπέστη προσβολή της εμπορικής της φήμης και της επιχειρηματικής της υπόστασης, με την σαφή και συγκεκριμένη αναφορά της στην υφιστάμενη και προσδιοριζόμενη υλική βλάβη από την παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά των εναγομένων. Περαιτέρω έκρινε ότι η αγωγή ήταν νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 914,919 ΑΚ και 1,13,22 παρ.5 ν.146/1914, 947 ΚΠολΔ. Ερευνώντας δε περαιτέρω κατ'ουσίαν αυτήν δέχθηκε ότι αμφότερες οι εναγόμενες με το να διακινούν και να διαφημίζουν στο ηλεκτρονικό τους κατάστημα τα στο σκεπτικό της εκτιθέμενα προϊόντα, τα οποία απέκτησαν όχι από την ενάγουσα ή μέσω του δικτύου της, αλλά η μεν πρώτη από τρίτα άτομα, δεν είχαν δικαίωμα να τα διακινούν, η δε τρίτη με εισαγωγές, σε τιμή σημαντικά χαμηλότερη από αυτή που τα πρόσφερε η ενάγουσα, απέσπασαν αθέμιτα μέρος της πελατείας της τελευταίας,

εκμεταλλεούμενες τη φήμη και την επιρροή των κρίσιμων προϊόντων στην εσωτερική αγορά, την οποία η ενάγουσα εδραίωσε μέσω των εκτεθειών ενέργειών της και ότι ενώ υπήρχε η δυνατότητα οι εναγόμενες να προμηθευτούν και να διαθέσουν άλλα παρόμοια με αυτά που αντιπροσωπεύει η ενάγουσα προϊόντα, δεν επέλεξαν να πράξουν τούτο, αλλά αναζήτησαν άλλους προμηθευτές των προϊόντων αυτών, ώστε να αποφύγουν το αυξημένο κόστος που συνεπάγονταν γι' αυτές η απόκτηση τους μέσω του δικτύου της ενάγουσας, προδήλως λόγω της αξιοπιστίας τους και της εμπιστοσύνης του καταναλωτικού κοινού προς αυτά, στη συνέχεια δε τα διέθεσαν στο εμπόριο σε τιμές ιδιαίτερα ελκυστικές σε σχέση με τις τιμές λιανικής πώλησης της ενάγουσας και ότι με τον τρόπο αυτό αμφοτέρως οι εναγόμενες ανταγωνίστηκαν την ενάγουσα κατά τρόπο αθέμιτο. Ως εκ τούτου δέχθηκε εν μέρει την αγωγή ως ουσία βάσιμη και υποχρέωσε τις εναγόμενες εταιρείες με τις επωνυμίες «ΠΙΠΙΝΟΣ ΗΛΙΑΣ & ΣΙΑ Ε.Ε. ΕΜΠΟΡΙΟ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ» και «ΔΙΑΣΥΣ Α.Ε.» να άρουν και να παραλείπουν στο μέλλον με την απειλή χρηματικής ποινής ύψους χιλίων ευρώ (1.000 €) την καθεμία για κάθε παραβίαση της διάταξης, κάθε ανταγωνιστική και παράνομη συμπεριφορά τους εις βάρος της ενάγουσας, ήτοι να διαθέτουν προς πώληση και να διαφημίζουν μέσω των ηλεκτρονικών καταστημάτων τους τα προϊόντα του οίκου «Respironics» στην ελληνική αγορά εκτός δικτύου της ενάγουσας και χωρίς τη δική της συγκατάθεση. Με τις εφέσεις τους οι εναγόμενες εταιρείες ζητούν την εξαφάνιση της εκκαλουμένης λόγω εσφαλμένης εκτιμήσεως των αποδείξεων. Με βάση τα όσα προεκτέθηκαν στην ανωτέρω μείζονα πρόταση, η με το ανωτέρω περιεχόμενο η αγωγή είναι νόμω αβάσιμη, καθόσον η παράλληλη εισαγωγή από τις εφεσίβλητες – εναγόμενες και η διάθεση χονδρικός στην ελληνική αγορά προϊόντων της εταιρίας “Respironics Inc” , των οποίων δεν αμφισβητείται η γνησιότητα και η νομιμότητα της εισαγωγής, χωρίς όμως τη χρήση του δικτύου της εφεσιβλήτου, η οποία είναι αποκλειστικός διανομέας στην εγχώρια αγορά των προϊόντων της εταιρίας αυτής, δεν αποτελεί αυτή καθ' εαυτή ανταγωνιστική συμπεριφορά, που αντίκειται στα χρηστά ήθη, όπως αυτά εννοούνται με την έννοια κυρίως της συναλλακτικής εντιμότητος ή της επιχειρηματικής καλής συμπεριφοράς, ώστε να είναι δυνατή η απαγόρευσή της, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1 του Ν 146/1914 και σε συνδ. με τις διατάξεις του άρθρου 5 παρ.2 της Οδηγίας

2005/29, οι δε επικαλούμενες συνθήκες διαθέσεως αυτών στην ελληνική αγορά από τις εκκαλούσες/εναγόμενες, χωρίς να αποδίδεται συγκεκριμένη παραπλανητική συμπεριφορά, από την οποία να προκαλείται σύγχυση στο καταναλωτικό κοινό με τις εντεύθεν δυσμενείς για την εφεσίβλητη- ενάγουσα και ευνοϊκές για τις εκκαλούσες-εναγόμενες συνέπειες, δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι συνιστούν ανταγωνιστική συμπεριφορά, που αντίκειται στις διατάξεις περί αθεμίτου ανταγωνισμού του Ν. 146/1914 υπο το πρίσμα της Οδηγίας 2005/29, αλλά ούτε και αδικοπρακτική συμπεριφορά, που αντίκειται στις διατάξεις περί αδικοπραξιών των άρθρων 914 και 919 ΑΚ, δοθέντος μάλιστα ότι η ευχερής δυνατότητα κτήσεως του εμπορεύματος στην αγορά της αλλοδαπής αποκλείει την ύπαρξη αθεμίτου ανταγωνισμού, καθόσον ο παραγωγός, ο οποίος παρέχει δικαίωμα αποκλειστικότητας σε ορισμένο εισαγωγέα, οφείλει διά σειράς περαιτέρω συμβάσεων να εξασφαλίσει ότι κανένας άλλος, που προμηθεύεται το προϊόν απ' αυτόν, επιτρέπεται να εφοδιάζει παράλληλο εισαγωγέα έμπορο για τη χώρα, στην οποία αναφέρεται η αποκλειστικότητα, ο δε τρόπος κτήσεως του προϊόντος από τον παράλληλο εισαγωγέα αντίκειται στα χρηστά ήθη, όταν ο τελευταίος συντελεί με τη συμπεριφορά του στην παράβαση από τον παραγωγό της συμφωνίας αποκλειστικής διαθέσεως, είτε εξωθώντας ευθέως τούτον σ' αυτή, είτε πείθοντας αυτόν διά της εμφανίσεως ψευδών περιστατικών ως αληθών, γεγονότα τα οποία δεν επικαλείται η εφεσίβλητη- ενάγουσα ότι συμβαίνουν στην παρούσα περίπτωση. Επίσης, η γνώση της υπάρξεως υπέρ άλλου εισαγωγέα ρήτρας αποκλειστικότητας δεν μπορεί να θεωρηθεί στοιχείο, το οποίο καθιστά την παράλληλη εισαγωγή του προϊόντος αντίθετη στα χρηστά ήθη όπως αυτά νοούνται μετά την Οδηγία 2005/29 και στα πλαίσια αυτής. Συνεπώς, η εκκαλουμένη η οποία έκρινε την αγωγή νόμιμη έσφαλε και γι' αυτό το Δικαστήριο τούτο, ερευνώντας αυτεπαγγέλτως και χωρίς ίδιο λόγο εφέσεως τη νομική βασιμότητα της αγωγής (ΑΠ 127/1987 ΕλλΔνη 1988.670, ΑΠ 455/1995 ΕλλΔνη 1996.1319, ΕφΑθ 37/2009 τνπ ΝΟΜΟΣ πάγ.νμλγ), θα πρέπει να εξαφανίσει την εκκαλουμένη, να απορρίψει την αγωγή ως νόμω βάσιμη, να διατάξει την απόδοση των παραβόλων στους εκκαλούντες και να συμψηφίσει στο συνολό της τη δικαστική δαπάνη αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας μεταξύ των διαδίκων λόγω του ότι η ερμηνεία των άρθρων που εφαρμόστηκαν

ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρ. 179, 183 ΚΠολΔ) κατά τα στο διατακτικό εκτιθέμενα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει αντιμωλία των διαδίκων τις απο 17-11-2014 (αρ.εκθ.καταθ. 7706/18-11-2014) και 5-12-2014 (αρ.εκθ. καταθ. 8375/17-12-2014) εφέσεις κατά της υπ'αριθ. 4036/2014 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Δέχεται αυτές τυπικά και κατ'ουσίαν.

Διατάσσει την επιστροφή των παραβόλων στους καταθέσαντες.

Εξαφανίζει την εκκαλουμένη υπ'αριθ. 4036/2014 οριστική απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Κρατεί και δικάζει την απο 17-11-2011 (αρ.εκθ.καταθ. 10722/2011) αγωγή.

Απορρίπτει αυτήν.Και

Συμψηφίζει τη δικαστική δαπάνη αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε κλπ.

Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ



